

А „Спастрена наздравица“ е сжщинска проповѣдь съ Нитчеански оцвѣтъ, но жизнена, актуална, особено за нашето хаотично и дребнаво време. Поетътъ е недоволенъ отъ безсмисленото ни люшкане въ живота, отъ вихритъ на бѣснитъ инстинкти и копнѣе по героя, който трѣбва да създаде и стопанисва новия животъ, — „чиято воля (ще) свлада наш'тѣ дни“. Философскиятъ лиризмъ достига най-високитѣ си върхове въ „Баща ми въ менъ“ и особено въ „Псаломъ на поета“ — съ такова богато идейно и емоционално съдържание: намѣрили сж изразъ и интимното му отношение къмъ единствената спжтница, другарка въ живота, и унищожителното презрение къмъ недостойнитѣ — „живитѣ мъртъвци“, и особено възвишениятъ религиозенъ стремежъ къмъ висинитѣ, — копнежътъ му по светата тишина, жаждата по онзи свиденъ звукъ, въ който ще открие търсената хармония между земното и вселенското:

Това въ което ми живѣеше душата,
ще чуя: за животъ отъ радостъ озарена,
какъ слива своя химнъ земята съ небесата
съ тържествений псаломъ на цѣлата вселена...

Кое то поразява въ „Псалома“ е необикновената празднична тържественостъ: тукъ тя се чувствува въ възвишения тонъ, въ обстановката, въ особения словесенъ изразъ. Моментътъ е наистина върховенъ и налага тази обредна тържественостъ: този високъ хълмъ, кждето „мълчанието пѣй дивната си пѣсенъ“, този чуденъ гробъ отвсѣкжде съ прозори, възйетъ къмъ небесата“, свѣтлия мряморенъ одъръ, чучулигата, символа на неговия жизнерадостенъ духъ, нѣжната грѣйка на зорницата...